

INFO

Modlitba k Panně Marii, Matce Potěšující

Maria, Matko Potěšující, voláme
k Tobě, aby ses za nás
přimlouvala u svého Syna.
Prosíme Tě za... (vlastní potřeby)

Bože, ty jsi poslal skrze Pannu
Marii potěšení svému lidu,
Ježíše Krista. On řekl:
„Blahoslavení plačící, neboť
budou potěšeni.“ Naplň nás na
přimlůvu naší Matky všestrannou
útěchou a pomáhej nám,
abychom i my mohli těšit
a povzbuzovat naše bratry.
Skrze Krista našeho Pána Amen

Následuje třikrát modlitba Zdravas Maria.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

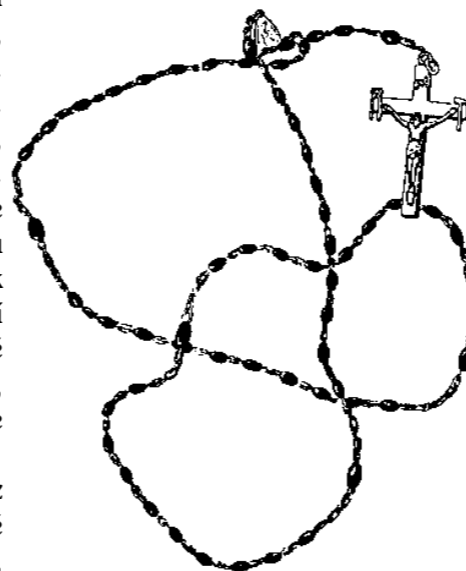
Medonosy

Růženec, cesta ke vstřebávání tajemství

Pro rozjímání o Kristových tajemstvích
disponuje růženec charakteristickou metodou,
vhodnou svou podstatou ke vstřebávání tajemství.
Jedná se o metodu založenou na opakování.
Platí to zejména pro modlitbu Zdravas, Maria,
která se u každého tajemství desetkrát opakuje.
Povrchní pohled na takovéto opakování může
svádět, aby byl růženec pokládán za nezáživnou
a nudnou modlitbu. Zcela odlišný pohled však
nabízí představa považovat růženec za vyjádření
lásky, s níž se neúnavně obracíme k milované osobě
s výrazy, které jsou si svou formou sice podobné,
avšak zároveň stále nové; to kvůli citům, které je
prostupují.

V Kristu Bůh skutečně přijal „srdce z
masa“. Ježíš má nejenom srdce božské, bohaté
milosrdenstvím a odpuštěním, ale také srdce lidské,
schopné všech citových zážvívů. Pokud bychom
chtěli najít nějaký důkaz v evangeliích, snadno
bychom jej našli v jímavém rozhovoru
vzkříšeného Krista s Petrem: „Šimone, synu
Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Ježíš
tuto otázku položil Petrovi třikrát a dostalo se
mu trojí odpovědi: „Ano, Pane, ty víš, že tě
mám rád“ (srov. Jan 21,15-17). Kromě
vlastního významu tohoto úryvku, tolik
důležitého pro Petrovo poslání, si nelze
nepovšimnout krásy tohoto trojího opakování,
v němž jsou naléhavá otázka i příslušná
odpověď vyjádřeny dobře známými výrazy
univerzální zkušenosti lidské lásky. Chceme-li
růženci porozumět, bude třeba vejít do
psychologické dynamiky, jež je lásce
vlastní.

Jedno je jasné: ačkoli se opakované
Zdravas, Maria obrací přímo k Marii, je tento
projev lásky jejím prostřednictvím nakonec
adresován Ježíši. Náplní opakování je touha
po stále plnějším připodobnění se Kristu,
což je skutečným „programem“ křesťanského
života. Svatý Pavel tento program vyjadřuje
těmito zanícenými slovy: „Vždyť pro mě
život je Kristus a smrt ziskem“ (Flp 1,21).
A dále: „Už nežiji já, ale žije ve mne Kristus“
(Gal 2,20). Růženec nám v tomto
připodobňování pomáhá růst až k dosažení
svatosti.

Svátek Sv. Lukáše Apoštola (18. října)

Svatý Lukáš je evangelista, kterému je
připisováno Evangelium podle Lukáše (třetí
kniha Nového zákona) a Skutky apoštolů
(pátá kniha Nového zákona). Kromě toho je
mu přisuzováno autorství několika obrazů
Panny Marie. Narodil se na počátku
letopočtu v Antiochii na dnešním území
Sýrie. Původním povoláním byl lékař a
malíř. Dle svých slov se nikdy nesetkal s
Ježíšem. Až později jej oslovilo Kristovo
učení a humanismus křesťanství.

Okolo roku 50 se připojil k apoštolu
Pavlovi, kterého 17 let doprovázel. Působil
jako zvěstovatel víry zejména v achájské
Boiotii. Zemřel stářím ve věku 84 let a
pohřben je v Thébách. Je křesťanským
patronem lékařů a umělců, dále také
notářů, knihářů, řezníků atd. Mezi jeho
atributy patří okřídlený býk, pero a kniha
nebo svitek. Bývá zobrazován jako malíř
obrazu Panny Marie. Jeho ostatky (lebka)
byly přivezeny do českých zemí Karlem
IV. a jsou součástí Svatovítského pokladu
v Praze. Zbytek ostatků je v italské
Padově.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz,
můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Co je to růženec

Modlitba růžence v sobě
obsahuje stále se opakující volání
po Mariině přimlůvě; zahrnuje
v sobě všechnu bídu doléhající
na člověka a obsahuje rozjímání
a přemítání o jejím životě, který byl
naplněn Bohem. Toto rozjímání
je zaměřeno na život Kristův.

Růženec je především
modlitba rozjímavá, niterná. Je to
modlitba kristologická, směřuje ke
Kristu, který je ve středu růžence,
a tedy i ve středu rozjímání.
Podkladem růžence je uvažování
o událostech z jeho života. Nejde
tedy o jednotlivá slova zdravasů,
ale o události z života Ježíšova.

Je k tomu ale potřeba šňůrky s
růžencovými zrnky? A nejsou
zde slova zbytečná? A růženec je
modlitba pro ty (či pro ty chvíle,) které
by „rušilo“ absolutní ticho. Slova
zdravasů se stávají jakýmsi
řečištěm, kterým plyne proud
myšlenek, stávají se pomůckou k
lepšímu soustředění. Jsou jako
břeh, na který naše prchavé
myšlenky narážejí a vracejí se
zpět do řečiště. Šňůra růžence a
její zrnka jsou k tomu, aby nás
vedly.

Modlitba růžence má svůj kořen
v modlitbě žalmů. Křesťané hned
od počátku přejali žalmy jako
podklad pro svou modlitbu. V
žalmech totiž každý člověk
snadno poznává Boha, jako
svého nejvyššího dobrodince
a spasitele, ke kterému je
možno se obracet s díky a od
něhož se může s důvěrou
žádat milost, pomoc,
milosrdenství a odpuštění
hříchů.

Zvláště poustevníci a řeholníci
se hojně modlili žalmy. V
jejich společenství se každý
zavázal alespoň jednou týdně
pomodlit se nad všemi 150-ti
žalmy. Časem se vžilo, že se
ke každému žalmu přidávalo
jedno tajemství z Ježíšova
života. Tak vznikl soubor 150-ti
tajemství k jednotlivým žalmům.
Protože ale někteří bratři
neuměli číst, vyvinul se časem
zvyk modlit se místo 150-ti
žalmů 150 „otčenášů“ a
„zdravasů“. Tato modlitba se
prokládala velebením
Nejsvětější Trojice ve zvolání:
„Sláva Otcí...“. Později se
počet tajemství snížil na
patnáct, takže bylo možné se
je naučit nazpaměť. Křesťanská
víra začala později nahlížet na
tajemství Ježíšova života
Mariiným pohledem, tedy
pohledem té, která Boha plně
přijala do svého života, jeho
slovo slyšela, uchovávala ho ve
svém srdci a zachovávala ho
(srov. Lk 2, 51; 11, 28).
Růženec tak lidem připomíná,
z pohledu lidí, nejvýznamnější
Boží činy.

Růženec by neměl být samoučelnou
modlitbou, ale modlitbou, která
křesťana učí, podněcuje a
pomáhá se otevřít Bohu a jen na
Něm založit osobní život a
naději. Toto vše je zvláště
zřejmé ze závěrečné modlitby
v růženci: „Bože, Tvůj
jednorozený Syn nám svým
životem, smrtí a zmrtvýchvstáním
získal věčnou spásu; dej nám,
prosíme, abychom na přimlůvu
Panny Marie podle těchto
tajemství žili a dosáhli toho,
co slibují. Skrze Ježíše
Krista, našeho Pána. Amen.“

Růžencová tajemství

Rosarium Virginis Mariae (apoštolský list Jana Pavla II.)

Radostná tajemství

První sérií růžence jsou „radostná tajemství“, charakterizovaná radostí vyznařující z události vtělení, což je evidentní již od prvního tajemství, Zvěstování, kde se Gabrielovo pozdravení nazaretské Panny pojí s pozváním k mesiášské radosti: „Raduj se, Maria“. Do tohoto zvěstování ústí veškeré dějiny spásy a v určitém smyslu dokonce i samotné dějiny světa. Pokud je totiž Otcovým plánem sjednotit všechno v Kristu (srov. Ef 1,10), pak je celý vesmír jakýmsi způsobem zasažen božskou náklonností, s níž se Otec sklání k Marii, aby ji učinil matkou svého Syna. Celé lidstvo je pak jakoby zahrnuto do jejího fiat, kterým pohotově odpovídá na projev Boží vůle.

Ve znamení radosti se odehrává také scéna setkání s Alžbětou, kde Mariin hlas a Kristova přítomnost v jejím lůně způsobily, že se Jan „pohnul radostí“ (srov. Lk 1,44). Radostnou atmosférou je obklopena událost v Betlémě, kde je zrození božského Dítěte – Spasitele světa – opěvováno anděly a zvěstováno pastýři jako „veliká radost“ (Lk 2,10).

I poslední dvě tajemství zachovávají radostnou náladu, avšak poukazují také na znamení nadcházejícího dramatu. Představení v chrámě vyjadřuje radost z obětování a vrcholí extází starého Simeona. Připomíná však také prorocství, že dítě bude pro Izrael „znaméním, kterému se bude odporovat“ a mečem, který pronikne duší Matky (srov. Lk 2,34-35). Radostný a zároveň dramatický je také příběh o nalezení dvanáctiletého Ježíše v chrámě. Vystupuje zde ve své božské moudrosti, naslouchá a klade otázky, avšak v podstatě vystupuje jako ten, kdo sám „učí“. Tento projev evangelijní radikálnosti, který je tváří v tvář absolutním požadavkům Božího království výzvou dokonce i pro nejdražší lidské vazby, je zjevením tajemství Syna plně oddaného záležitostem Otce. Ani Josef s Marií, naplnění úzkostí, „nepochopili, co jim tím chtěl říci“ (Lk 2,50).

Rozjímat o radostných tajemstvích znamená proniknout do základních příčin a hlubokého významu křesťanské radosti. Jde o pohled na skutečnost tajemství vtělení a zastřenou předpověď tajemství spasitelného utrpení. Maria nás přivádí k odhalení tajemství křesťanské radosti, neboť nám připomíná, že křesťanství je především euangelion – „radostná zvěst“ –, která se soustřeďuje v osobě Kristově, vteleném Slovu, jediném Spasiteli světa.

Tajemství světla

Přecházíme-li v kontemplaci od dětství a života v Nazaretě k veřejnému Ježíšovu životu, setkáváme se s tajemstvími, která můžeme nazvat „tajemstvími světla“. Ve skutečnosti je světlem celé Kristovo tajemství. On je „světlo světa“ (Jan 8,12). Tento rozměr se však stává obzvláště výrazným v letech veřejného života, kdy Ježíš ohlašuje evangelium Božího království. Chtěl bych křesťanskému společenství vybrat pět významných okamžiků – tajemství světla – tohoto období Kristova života, které můžeme příhodně shrnout do následujících bodů: 1. Kristův křest v Jordánu, 2. Kristovo sebezjevení na svatbě v Káně, 3. Hlásání Božího království a výzva k obrácení, 4. Kristovo proměnění na hoře, 5. ustavení eucharistie, svátostného vyjádření Kristovy velikonoční oběti.

Každé z těchto tajemství je zjevením Božího království, které je v Kristově osobě již přítomné. Tajemstvími světla je především Ježíšuv křest v Jordánu. Nevinný Kristus se kvůli nám ztotožnil s hříchem (srov. 2 Kor 5,21). Když vstupuje do vody, otevřou se nebesa a Otcův hlas jej prohlásí za milovaného Syna (srov. Mt 3,17 a paralely). Na Ježíše sestupuje Duch svatý a poveřuje jej posláním, které ho očekává. Dalším tajemstvím světla je první ze znamení, které učinil v Káně (srov. Jan 2,1-12), když proměnil vodu ve víno. Tehdy z popudu Mariina – první mezi veřícími – otevřel srdce učedníků k přijetí víry. Tajemstvím světla je také kázání, ve kterém Ježíš ohlašuje příchod Božího království, vyzývá k obrácení (srov. Mk 1,15) a odpouští hříchy těm, kdo k němu přistoupí s pokornou důverou

(srov. Mk 2,3-13; Lk 13 7,47-48). Je to počátek služby milosrdenství, v jejímž vykonávání bude pokračovat až do konce světa, zvláště prostřednictvím svátosti smíření, svěřené církvi (srov. Jan 20,22-23). Ježíšovo proměnění, které se podle tradice odehrálo na hoře Tábor, je tajemstvím světla v pravém slova smyslu: z Kristovy tváře vyznařuje sláva božství, když Otec užaslým apoštolům nařizuje, aby jej poslouchali (srov. Lk 9,35 a paralely) a připravili se na spoluprožívání bolestných okamžiků jeho umučení, aby s ním nakonec dosáhli radosti vzkříšení a života proměněného Duchem svatým. Tajemstvím světla je končně ustanovení eucharistie, v níž Kristus dává za pokrm své tělo a krev ve znameních chleba a vína, a svědčí tak o své lásce k lidstvu „až do krajnosti“ (Jan 13,1). Vždyť pro naši spásu nabídl sám sebe jako obět.

V těchto tajemstvích zůstává Mariina přítomnost v pozadí, kromě zázraku v Káně. Evangelia občas pouze naznačují její příležitostnou přítomnost v některých chvílích Ježíšova kázání (srov. Mk 3,31–35; Jan 2,12). Nic však nevyovídají o její případné přítomnosti ve večeřadle v okamžiku ustanovení eucharistie. Avšak její role v Káně určitým způsobem celé Kristovo působení provází. Zjevení při křtu v Jordáně pocházející přímo od Otce, jehož ozvěna zazněla prostřednictvím Jana Křtitele, promlouvá Mariinými ústy v Káně a stává se významnou mateřskou radou adresovanou církvi všech věků: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Tato rada vynikajícím způsobem uvádí Kristova slova i znamení během jeho veřejného života a vytváří mariánský základ všech „tajemství světla“.

Bolestná tajemství

Evangelia přikládají velký význam tajemstvím Kristova utrpení. Křesťanská zbožnost se odjakživa, zvláště v době postní, zastavuje u jednotlivých momentů Kristova umučení v pobožnosti křížové cesty, neboť zde tuší vrchol zjevení lásky a pramen naší spásy. Růženec vyjímá některé okamžiky z Ježíšova utrpení a přivádí modlíci se osobu, aby na ně upřela zrak svého srdce a znovu je prožívala. Série meditací začíná událostmi v Getsemanech, kde Kristus tváří v tvář Otcově vůli prožívá okamžiky hluboké úzkosti, když je slabostí těla pokoušen vzepřít se. Setkává se zde s veškerými pokušeními lidstva a čelí všem jeho hříchům, aby mohl Otcí říci: „Ne má vůle ať se stane, ale tvá“ (Lk 22,42 a paralely). Tímto svým „ano“ Ježíš zvrátil odmítavé „ne“ prarodiču v Eden. Cena, jakou musí za věrnost Otcově vůli zaplatit, je zřejmá z následujících tajemství, mezi než náleží výstup na Kalvárii s bičováním, korunováním trním a smrtí na kříži. Pán je zde vystaven nejhlubšímu opovržení: Ecce homo!

V tomto opovržení se zjevuje nejen Boží láska, ale také samotný smysl lidství. Ecce homo: kdo chce poznat člověka, musí umět odhalit jeho smysl, kořeny a naplnění v Kristu – Bohu, jenž se z lásky ponížil a „podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Flp 2,8). Bolestná tajemství přivádějí věřící ke znovuprožívání Ježíšovy smrti. Staví nás pod kříž po Mariině boku, abychom spolu s ní pronikli do hlubin Boží lásky k člověku a v plnosti pocítili její přetvářející sílu.

Slavná tajemství

„Kontemplace Kristovy tváře se nemůže zastavit u obrazu Pánova ukřižování. On vstal! „Růženec toto vědomí zrozené z víry vždy vyjadřoval vyzváním věřících k překročení temnot umučení a k soustředěnému pohledu na Kristovu slávu ve vzkříšení a nanebevstoupení. Kontemplací Krista vzkříšeného křesťané znovu odhalují prameny vlastní víry (srov. 1 Kor 15,14) a opětovně prožívají nejen radost těch, kterým se Kristus zjevil – apoštolům, Magdaléně, emauzským učedníkům – ale také neméně intenzivní radost Mariinu z nového života oslaveného Syna. Ke stejné slávě, která Krista při nanebevstoupení usadila po pravici Otce, bude povznesena při nanebevzetí také Maria. Dostane se jí tak zvláštní výsady předjímání údělu určeného všem spravedlivým při vzkříšení těla. V posledním tajemství je Maria představena jako korunovaná slávou a v předjímání eschatologické existence církve se zaskví jako Královna andělů a svatých.

Do samotného středu oslavení Syna a Matky vkládá růženec ve třetím slavném tajemství událost seslání Ducha svatého, která odhaluje tvář církve jako rodiny sjednocené s Marií, oživené mocným vylitím Ducha a připravené k poslání šířit evangelium. Kontemplace tohoto i ostatních slavných tajemství má věřící přivádet k živějšímu uvědomění svého nového bytí v Kristu, prožívaného v srdci církve, bytí, jehož velkou „ikonou“ je právě událost letnic. Slavná tajemství jsou tedy pro věřící zdrojem naděje na dosažení eschatologického cíle, k němuž spějí jako členové Božího lidu putujícího dějinami. Tato skutečnost je nabáda k odvážnému vydávání svědectví o této „dobré novině“, jež dává jejich existenci smysl.

Tajemství Krista, „tajemství“ člověka

Ve výše zmiňovaném svědectví z roku 1978 týkajícím se růžence jako mé milované modlitby jsem vyjádřil myšlenku, ke které bych se chtěl vrátit. Řekl jsem, že „prostá modlitba růžence tepe v rytmu lidského života“.

Ve světle naší úvahy o Kristových tajemstvích není obtížné toto antropologické hledisko růžence prohloubit. Tento aspekt je mnohem radikálnější, než by se mohlo na první pohled zdát. Rozhodneme-li se kontemplantovat Krista prostřednictvím sledování jednotlivých období jeho života, není možné, abychom v nich nezachytili také pravdu o člověku. Ve svém učení, počínaje encyklikou Redemptor hominis, jsem se mnohokrát opíral o jedno významné tvrzení II. vatikánského koncilu: „Ve skutečnosti se tajemství člověka opravdu vyjasňuje jen v tajemství vtěleného Slova“. Růženec napomáhá otevřít se tomuto světlu. Kráčíme-li po cestách Kristových, které jsou „rekapitulací“, odhalením a spásou cest lidských, staneme před obrazem skutečného člověka. Kontemplace Ježíšova narození nás učí chápat posvátnost života. Pohled na dům v Nazaretě zjevuje prvotní pravdu o rodině podle Božího plánu. Nasloucháním Mistrovým slovům v tajemstvích jeho veřejného života nacházíme světlo ke vstupu do Božího království, a kráčíme-li s ním na Kalvárii, pochopíme smysl spasitelného utrpení. A konečně, kontemplantujeme-li Krista a jeho Matku ve slávě, spatříme cíl, k němuž jsme všichni povoláni, jestliže se necháme uzdravit a proměnit Duchem svatým. Dá se říci, že každé správným způsobem rozjímané růžencové tajemství vrhá světlo na tajemství člověka.

Zároveň se stává naprosto přirozeným přinášet na tato setkání se svatým lidstvím Vykupitele mnohé problémy, úzkosti, námahy a plány, kterými se náš život vyznačuje. „Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe“ (Ž 55,23). Rozjímat s růžencem znamená složit své břemeno před milosrdné srdce Krista a jeho Matky. Když po dvaceti pěti letech znovu přemítám nad zkouškami, které mě neminuly ani v mé službě Petrova nástupce, cítím potřebu opět zdůraznit, či spíše obrátit se na všechny s vřelou výzvou, aby s růžencem učinili osobní zkušenost: ano, tato modlitba skutečně „tepe v rytmu lidského života“, aby jej sladila s rytmem života božského, v radostném společenství Nejsvětější Trojice – vytoženým cílem našeho bytí.